

T O M S H A I R O N S S

DAŽREIZ
TRAKS DIEVS

No angļu valodas atdzejojis

Kārlis Vērdiņš

821.111-1

Ha 200

Tom Hirons
SOMETIMES A WILD GOD

Words © Tom Hirons

Artwork © Rima Staines

First published 2015 by Hedgespoken Press

All rights reserved

No angļu valodas atdzejojis *Kārlis Vērdiņš*

Vāka dizainu adaptējis *Aigars Trubins*

Toms Haironss
DAŽREIZ TRAKS DIEVS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*

Projekta vadītāja *Meldra Aboliņa*

Redaktore *Meldra Aboliņa*

Korektore *Jana Boikova*

Mākslinieciskais redaktors *Aigars Trubins*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra iela 6,

Rīga, LV-1010. Red. nr. R-503.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību

pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība

Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Kārlis Vērdiņš, 2021

© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9803-1

NEPIERADINĀTAIS DIEVS

Angļu valodas vārdam *wild* piemīt vairākas nozīmes, tādēļ to nav tik viegli pārtulkot latviešu valodā. *Wild* var nozīmēt – pirmatnējs, mežonīgs, neskarts, dabisks, nepieradināts, traks, savvaļas...

Daudzās *wild* nozīmes norāda, kurp Haironss mūs aicina palūkoties.

Tā ir Lielā Klātbūtne, manis paša un pasaules Dzīles, kas nekad neieklājas iepriekš gatavos priekšstatos. Pie tām ved nepastarpināta pieredze, kas pārspēj formāli reliģiskos stereotipus.

Tā parasti cilvēku izbiedē, pamodina un pārveido. Tā nolīdzina līdz ar zemi un uzceļ no jauna, nogalina un augšāmceļ.

Šaubu nav, ka cilvēks vēlas visu apgūt, saprast, pieradināt.

Taču Realitāti nav iespējams pieradināt un pakļaut.

Karls Gustavs Jungs, pats mācītāja dēls, savos memuāros raksta, cik ļoti viņu jaunībā kaitinājusi un traucējusi garīdznieku pašpārliecinātā un nekaitrīgā runāšana par Dievu, kurā atklājies, ka tie Viņu nemaz nepazīst. Jungu aizvainoja seklais veids, kādā cilvēki mēdz šiverēties ap Lielo Mistēriju, dēvēdami to par dievbijību. Tāda bija viņa pieredze. Mēs varam tai piekrist vai nepiekrist.

Tomēr nenāk par ļaunu pajautāt: vai garīguma uzdevums ir Dievu izskaidrot (pieradināt, iekļaut mums saprotamos

vienkāršotos jēdzienos, lai Viņš mūs vairs neapdraudētu un nepārsteigtu), radot sajūtu, ka mēs Viņu kontrolējam? Vai – tieši otrādi – mācīt godbijību pret nekad līdz galam neaptveramu un dzīvu Noslēpumu?

Šādas pārdomas raisa Haironsa dzeja, atgādinot, ka nepieradinātais Dievs mēdz sagāzt mūsu sakārtoto priekšstatu glītās rindas, nepieklājīgi tieši ielažoties varbūt pat ārēji labklājīgajās, bet ne vienmēr laimīgajās dzīvēs.

Viņa Dievs nav atrodams cilvēku darinātās celtnēs vai sistēmās, bet dzīvā, nepieradināmā un nepakļaujamā Dabā. Kalni, upes, vēji, meži un dzīvnieki mums nemitīgi atgādina to dzīves daļu, kas nepakļaujas mūsu pavēlēm.

Dievs vienmēr atnāk negaidīti, savādāk, nekā bijām iedomājušies. Viņš nav jāmeklē īpašos svinīgos pasākumos, bet ikdienišķajā dzīvē, bezmiega naktīs, kad, sēžot pie virtuves galda, izmisumā satiekamies ar sevi radītās pārpilnības tukšumu.

Kas īsti slēpjas aiz dzīves fasādes, košajām izkārtnēm, pašu sastādītās dienas kārtības?

Šīs dzejas rindas uzrunā negaidīti, satriccoši, uztraucoši, aizskaroši. Kāpēc, tās lasot, aizraujas elpa?

Varbūt neskaidri nojaušu, ka Nepieradinātais Dievs klejo kaut kur tepat blakus un nākamās durvis, pie kurām viņš skrāpēsies, varētu būt manējās...

Vai nav *traki*?

Juris Rubenis,

Integrālas izglītības institūta I3 direktors.